

Namina: «Diuen que l'amor mou el món, però comença dins nostre»

Entrevista amb l'autora de l'EP 'Ens endurem el vent'

Namina | Xevi Casas

La cantant catalanobrasileira actua a teatres, sales i festivals presentant *Ens endurem el vent* (Segell Microscopi, 2019), l'últim EP. L'artista canta des dels tretze anys, i se l'identifica amb veus profundes com les de les admirades **Patti Smith**, **PJ Harvey**, **Billie Holiday** o **Amy Winehouse**, perquè pensen com ella en cada so, fonema i frase musical. Parlem amb **Namina** sobre aquest nou projecte, a la revista *Enderrock* d'octubre.

Per què has fet l'EP *Ens endurem el vent* (Segell Microscopi, 2019), i no has esperat a tenir cançons per a un elapé?

Per diversos motius, però sobretot perquè vaig decidir que no faria micromecenatge. He invertit de la meua butxaca i treballaré les cançons d'una altra manera. Per primer cop he volgut arriscar-me en una producció més pop, i llavors és molt diferent. Evidentment, a l'escenari tinc més repertori, molt més que cinc cançons. I també l'he treballat escènica.

Aquest cop has treballat la producció amb Joel Condal, i actues en format de duet amb el bateria Xevi Matamala. Com funciona?

Actuo a duet amb Xevi, tot i que en la gravació també hi participa Àlex Miró tocant la guitarra a la cançó "Ens endurem el vent", i en Joel també toca algun instrument (guitarres i sons ambientals). A més, també hi col·labora Marcel Fabregat als teclats. Treballar a duet ha estat un repte amb un extra de motivació, tant per part meua com per part d'en Xevi, perquè ell, a part de la bateria, en directe toca els teclats i la trompeta. Que siguem menys ens obliga a jugar diferent i a cuidar els

detalls.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=2275SVXrRqg>

Fas cançons des dels 13 anys. Quin balanç fas de la teva trajectòria com a cantautora, de l'*underground* a la professionalització?

He viscut aquest procés des de la llibertat, amb les parts positives i negatives de mantenir-me en la línia general o d'anar per fora del camí. La música és una feina que requereix passió i dedicació i, quan vas pels marges, encara més. Tot i l'esforç, estic contenta. De vegades la gent es pensa que si t'autoedites és perquè no ho pots fer d'una altra manera, però també arriba un punt en què he volgut jugar d'una manera o d'una altra. M'agrada ser lliure per decidir, amb els pros i contres. I no només a nivell de funcionament, sinó que em refereixo sobretot a nivell artístic; perquè així puc fer plantejaments més o menys comercials. Són maneres diferents de treballar les lletres, les músiques i la posada en escena.

Darrerament has actuat a festivals com BarnaSants, Espurnes a Llagostera, Sonic June a Mataró, Essències a Montblanc...

Tinc la sensació que ara tinc més ofertes per actuar, al marge del que busco i moc jo mateixa. És meravellós que arribin aquests bolos, perquè durant molt temps el volum del que no aconseguia, proporcionalment, era la majoria. I tornant al tema de la llibertat, també he dit que no a algunes propostes. No a cap festival, sinó a fer les coses segons com... És una cosa molt maca, noto que hi ha gent a qui agrada el que faig i que creu en mi. A més, m'agrada la proximitat. Des de fa un temps tinc l'obsessió per trobar moments per trencar la distància amb el públic i provocar noves sensacions. És una cosa que m'agrada potenciar, per anar més enllà de la *performance*.